स्तम्बमित्र उवाच।

ज्येष्ठस्त्राता भवति वै ज्येष्ठो मुञ्चति कृच्छ्रतः।
ज्येष्ठश्चेन्न प्रजानाति कनीयान्किं करिष्यति ॥ ७२ ॥

द्रोण उवाच।

5 हिरण्यरेतास्त्वरितो ज्वलन्नायाति नः क्षयम्।
सप्तजिह्वाननः क्रूरो लेलिहानो विसर्पति ॥ ७३ ॥

वैशंपायन उवाच।

एवमुक्तो भ्रातृभिस्तु जरितारिर्विभावसुम्।
तुष्टाव प्राञ्जलिर्भूत्वा यथावच्छृणु पार्थिव ॥ ७४ ॥

10 आत्मासि वायोर्ज्वलन शरीरमसि वीरुधाम्।
योनिरापश्च ते शुक्र योनिस्त्वमसि चाम्भसः ॥ ७५ ॥
ऊर्ध्वं चाधश्च सर्पन्ति पृष्ठतः पार्श्वतस्तथा।
अर्चिषस्ते महावीर्य रश्मयः सवितुर्यथा ॥ ७६ ॥

सारिसृक्क उवाच।

15 माता प्रनष्टा पितरं न विद्मः पत्ता ज्ञाता नैव नो धूमकेतो।
न नस्त्राता विद्यते वै त्वदन्यस्तस्मादस्मांस्त्राहि बालांस्त्वमग्ने ॥ ७७ ॥
यदग्ने ते शिवं रूपं ये च ते सप्त केतयः।
तेन नः परिपाहि त्वमार्तान्नः शरणैषिणः ॥ ७८ ॥
त्वमेवैकस्तपसे जातवेदो नान्यस्तप्ता विद्यते गोषु देव।
20 ऋषीनस्मान्बालकान्पालयस्व परेणास्मान्प्रेहि वै हव्यवाह ॥ ७९ ॥

स्तम्बमित्र उवाच।

सर्वमग्ने त्वमेवैकस्त्वयि सर्वमिदं जगत्।
त्वं धारयसि भूतानि भुवनं त्वं बिभर्षि च ॥ ८० ॥
त्वमग्निर्हव्यवाहस्त्वं त्वमेव परमं हविः।
25 मनीषिणस्त्वां यजन्ते बहुधा चैकधापि च ॥ ८१ ॥
सृष्ट्वा लोकांस्त्रीनिमान्हव्यवाह काले प्राप्ते पचसि पुनः समिद्धः।
त्वं सर्वस्य भुवनस्य प्रसूतिस्त्वमेवाग्ने भवसि पुनः प्रतिष्ठा ॥ ८२ ॥

द्रोण उवाच।

त्वमन्नं प्राणिभिर्भुक्तमन्तर्भूतो जगत्पते।
30 नित्यं प्रवृद्धः पचसि त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ ८३ ॥
सूर्यो भूत्वा रश्मिभिर्जातवेदो भूमेरम्भो भूमिजातान्रसांश्च।
विश्वानादाय पुनरुत्सृज्य काले सृष्ट्वा वृष्ट्वा भावयसीह शुक्र ॥ ८४ ॥